

Dávid Trónja

III. Rész

Dávid trónjának elplántálása és felépítése

Ebben a részben visszatérünk Jeremiás Isten által adott küldetéséhez, annak is az utolsó fázisához, a trón elültetésének és felépítésének részleteihez. Ezt a történetet ott hagytuk abba, hogy az Egyiptomba menekült zsidók nagy része kevés kivétellel elpusztult. A túlélőkkel kapcsolatos bibliai leírás itt hirtelen megszakad, csak azt tudjuk, hogy Jeremiásnak még el kellett végeznie a korábban meghatározott, nemzeteket érintő küldetésének hátralévő részét, a trón elplántálását, majd felépítését. Annyi kivehető, hogy Jeremiás és társai először visszatértek Jeruzsálembe egy rövid időre, de ezzel végleg eltűntek a bibliai történelem lapjairól. A fenti események folytatását azonban megtalálhatjuk azoknak a népeknek a krónikáiban, akik fölé ezt a miléz és dávidi ház keveredéséből létrejött dinasztiát elplántálta Jeremiás próféta. Ezek a népek a dániták (írek) és a szintén izraelita milézek (skótok). Nem véletlen tehát, hogy az ír/miléz krónikákban – és egyedül csak e népek krónikáiban – vannak részletesen és terjedelmesen lejegyezve Jeremiás munkásságának további részletei. Ebben a részben kerül bemutatásra a Lia Fail, azaz a Végzet Kövének páratlan története is.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Church of God

E-mail: p.poli@lycos.com

Copyright © Póli Pál, 2001, 2004, 2017, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra, illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai hozzászólásokhoz és elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok vagy idézetek a kiadási jog megsértése nélkül.

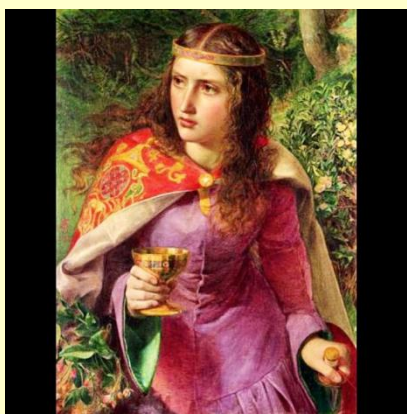
<http://www.churchofgod.hu>

A dávidi trón elplántálása

Az egyiptomi kalandos történetet követően Jeremiás, Bárúk, és a király leányai – akiknek egyike időközben eljegyzést kötött a miléz herceggel Egyiptomban – nyugatra hajóztak a milézekkel. Úticéljuk először az Íbér félsziget, majd onnan tovább Írország volt.

“Hopra [Fáraó] meggyilkolása után elhagyták Tahpanhészt [vagy Téfánest] és később Nabukodonozor ... ott állította fel haditáborát. **A milézek, akik addig Hoprát szolgálták, elhagyták Egyiptomot, és nyugat felé hajózva először az Ibér félszigetre, majd később Írország területére költöztek. Velük tartott Scota és Nuil [vagy Eochaid a Hermon], az ír királyi dinasztiák megalapítói is...**” (Brian Williams, *Britain's Royal Throne*, 67-68. old, kiemelés hozzáadva).

Írországba érkezve a Tuatha de Daana-okkal (dánitákkal) megvívott rövid háborúskodás után a milézek váltak a sziget uraivá. Az ír krónikák szerint Jeremiás, Bárúk, Tea Tephi és Eoachid a

spanyolországi milézek egy fő inváziós hullámával érkeztek meg a szigetre. Jeremiás az írországi **Tara hegyén** Eochaidot tette meg felkent királlyá, s innentől csakis e helyen koronázták meg az írek Júda házából való nagykirályait! Az ír krónikákban a király lányát alkalmanként Scotának nevezik, de általában a Tara Tephi, vagy a Tea-Tephi néven említik (a mellékelt képen Tea Tephi egy ábrázolása látható). A krónikákban tehát több névváltozatot is használnak a herceglány személyére, részben nyelvészeti okokból. Ugyanez vonatkozik a Nuil, Eoachid és a Hermon nevekre is (ez utóbbi az ó-gael nyelven eredetileg egy uralkodói címet jelölt, nem

pedig egy személynevet). A krónikákból követhetjük a trón elplántálásának aránylag részletes történetét, amelynek lényegét röviden így összegezhettük:

Kr.e. 583-ban, egy Spanyolországból megindult miléz bevándorlási hullám alkalmával egy öreg, fehérhajú ember érkezett Írországba, aki Carrickfergusban szállt partra. Az idős férfit **Olam Fodhla** (jelentése: látnok, próféta) néven említik. Az idős látnok kíséretében volt állandó társa és írnoka, **Simon Brak**, és egy hercegnő a távoli Egyiptomból, akinek neve Tamar, vagy a jobban ismert héber becenevén **Tea Tephi** volt (héber becenev, jelentése kb. aranyom, vagy szépségem). Ez a Tea Tephi egy **Eoachid** nevű miléz herceg felesége lett, s a krónikák szerint tőlük származnak az írországi, Tara-beli királyok, akiknek utódai a későbbi skót, majd az angol királyi ház ősei lettek. A Tea Tephi és Eoachid házasságából származó királyi dinasztiának fennmaradt a teljes genealógiája több ír krónikában is. Ez a királyi ház később egyes házasságokon keresztül egybeolvadt a Brutustól származó brit uralkodóházzal, amelybe Arimateai Józsefen keresztül még további dávidi vér is bekerült. A milézek krónikáikban gyakran utalnak magukra a „**Curaithe na Cruabh ruadh**” kifejezéssel, aminek jelentése: A vörös családfe lovagjai.

A brit és az európai kontinensen uralkodó kálkóli és dardai királyi házak szoros egymással való keveredése által teljessé vált a Júdának adott királyi pálca ígérete, a népek fölötti uralom, valamint az annak alelemeként megkötött dávidi szövetség is. Az ír krónikák számos értékes információval szolgálnak:

„Scota neve ősidők óta jól ismert ... Scota ‘a Fáraó leánya’ volt, aki egyike a milézek női elődeinek... a miléz herceggel megkötött házasságából származnak a Tara beli királyok...” - **Eri krónikái és A négy mester krónikái** (Annála Ríoghachta Éireann)

“Az Írországot uraló ulsteri királyok egyik legnevezetesebb személyisége volt Ollmh Fodhla, vagy Ollav Fola, a híres törvényadó ... Ő alapította meg a Tarai Tanácsot is.” - **A négy mester krónikái**, 412. o.

A történészek ezekkel könnyen egyeztethető leírást nyújtanak:

„Az ókori Tara hegye azoknak az ősi kelta királyoknak az uralkodói központja volt, akik Ibériából költöztek át, majd Írországbán megalapozták az ottani uralmukat, és a Tará hegyein koronázták meg magukat, ahol a fővárosuk volt.” - Raymond Capp, **Jacob's Pillar a Biblical and Historical Study** 31. o.

A Jeremiás által lefektetett tarai törvény külön említést érdemel, ugyanis az egy a bibliai törvényzetten alapuló bibliai törvényzet volt. Tiltotta a gyilkosságot, a lopást, a hamis tanúskodást, a szülők elhanyagolását, és azt tanította, hogy oly módon kell cselekedni embertársainkkal, amiképpen elvárjuk, hogy ők cselekedjenek velünk, stb. Ezeket a rendeleteket aztán az általa megalapított Ollamok rendjének (a törvény kezelőinek) kellett a továbbiakban fenntartaniuk (*Eri Krónikái, II. köt. 2. 100. 108. 112. 114-5. 140 oldalak*). Az Ollam nevet később több ír király viselte. Tara hegyén koronázták meg a korai ír királyokat, itt hozták a törvényt, s maga a név feltétlenül kapcsolatban áll a héber Tórah (tanítás, törvény) szóval. A Tarában levett törvényzet volt az őse az ír Common Law-nak (vagy Dan Law-nak, azaz Dán törvényének), a magánjogi törvényrendszernek. Az ír Common Law alapján jött létre később az az angol Common Law, amelynek gyakorlása lehetővé tette az angolszász népek páratlan személyes szabadságjogait és nemzeti gazdagságát. A Mayfloweren Amerikába érkező pilgrimek szintén ezt a magánjogon alapuló törvényt iktatták be, ami az USA alkotmányának az alapja lett. Ugyancsak e magánjog törvénynek a korlátoltabb formában való alkalmazása biztosította az északnyugat-európai jóléti demokráciák sikereit is. Bizonyos tekintetben tehát ez a törvényzet tette lehetővé a születési jog áldásainak kibontakozását, s ez a gyakorlatias bibliai törvényalkalmazás tette Izraelt igazabbá, mint a látszatigazságosságát önmutogató, de hitszegő Júdát (*Jer. 3:11*)!

Végül, de nem utolsósorban Jeremiás vezette be a három különböző idényben megrendezett nagy ünnepeket is („*The Three Great Faires of Ireland*”)! Ezek az ünnepek egybeesnek a három szezonális zarándokünnep időszakával (a pészach, pünkösöd és a sátoros ünnep), amelyek nem csupán örömneppek voltak, de ezek alkalmával tartottak nemzeti tanácsot és rendezték a nemzet dolgait is. Itt, Tara hegyénél teljesítette be Jeremiás a trón elplántálására és felépítésére kapott utasítást, és így került Dávid trónja Júdából Izrael fölé. Jeremiás beteljesítette a nemzeteket és országokat érintő küldetését (*Jer.1:10*) azáltal, hogy ő és Bárúk megalapozták a máig uralkodó dávidi dinasztia alapjait.

Mivel a dávidi miléz királyi házból származó uralkodók közül szép számmal kötöttek házasságot a kontinentális Európát uraló különböző dardaita királyi házak tagjaival, e vegyes házasságok

révén Jeremiás küldetése valóban számos nemzetet érintett, ahogyan az meg lett neki mondva. Jeremiás számára a trón elplántálása részben családi ügy is volt – az Isten küldetése mellett –, ugyanis ő volt Sedékiás nagyapja, és így a király lányainak dédapja (Jeremiás lánya, Hamútal Jósiás királyhoz ment férjhez (*2Kir. 23:31; 2Krón. 35:25; 2.Kir. 24:18*)).

Az írek páratlan krónikái mellett természetesen számtalan, kevésbé megbízható legenda és hagyomány is fennmaradt, amiket óvatosabban kell kezelni. Az ír hagyományok említést tesznek bizonyos kegytárgyakról is, amelyeket Jeremiás hozott magával Júdáából. A kegytárgyak közt volt Jákob párnaköve, a **Lia-Fail** vagy a **Végzet Köve**, **Dávid hárfája** – ami a mai napig Írország emblémája és címere –, és egy bizonyos láda, amelyről többen azt gondolják, hogy az esetleg akár a szövetség ládája lehetett – ami azonban több, mint kétséges. Korábban megemlítettük, hogy Jeremiás rövid időre visszatért Júdába Egyiptomból, és ez alkalommal vette magához az említett kegytárgyakat. Ezek közül némelyik nagyon lényeges lesz a továbbiakban is, és egy külön fejezetben térünk ki jelentőségükre. Itt jegyezzük meg, hogy amíg érdekes módon Izraelben ismeretlen volt Jeremiás halálának vagy sírjának a helye, addig Írországból élő hagyomány, hogy Jeremiás ott halt meg, és állítólagos sírjának helye is itt található (egy Loughcrew melletti barlangsírból, ahol több olyan, eddig meg nem fejtett hieroglifát találtak, amelyek pontosan az i. e. 500-as évekből származnak). A *History of Ancient Caledonia* című könyv nem véletlenül utal többszörösen Írországra **Jeremy földjeként**.

A fentebb idézett ír krónikák természetesen nem a Szentírással azonos szintű források, a történet részleteiben és a megadott dátumokban előfordulnak eltérések (így pl. egyes krónikák szerint a királylány és a miléz herceg még Egyiptomban megházasodott, mások szerint pedig a spanyolországi tartózkodásuk alatt). Az írek hatalmas mennyiségű írásanyagaiban talán nem is csoda, ha előfordulnak apróbb eltérések részleteket illetően – ez minden nemzet krónikáival így van. Az alapigazságok ismeretében egy bizonyos ponton túl már nem érdemes a krónikákban vázolt aprócska részletek után kutatni, vagy azokban elveszni. Tény viszont, hogy az ír krónikák és hagyományok igazán lényeges elemei következetesen összeegyeztethetők a bibliai információkkal, s rámutatnak, hogy Jeremiás elvégezte küldetését (a messiási nemzetben) azáltal, hogy Sedékiás király lányai közül legalább egyet beházasított a zerahita miléz királyi házba! E kapcsolatból sarjadt ki az ír királyi ház, ami a brit királyi ház (dávidi ágú) őse volt. Ezekben a főbb elemekben minden krónika tökéletesen megegyezik.

Rendkívül árulkodó még az ír és skót heraldika, a családi jelvények és címerek, amelyeknek motívumai a legtöbb esetben bibliai vonatkozásúak. A hárfa (*cláirseach*) emberemlékezet óta Írország egy fő szimbóluma és számos változatban használták az idők folyamán. A hárfa Dávid Írországra vitt hárfája után lett nemzeti jelkép. Észak-Írország címerének középpontjában egy hexagramba illesztett vörös kézfejnek az ábrája látható. A csillag és kézfej fölött pedig egy korona! A hatágú csillag vitathatóan

a dávidi házat, vagyis a pérezi ágat jelképezi, ami Tea Tephi által lett egyesítve a vörös kézfejjel szimbolizált zerahita ággal. A korona a szakadás után újraegyesült királyi házak uralmát jelképezi! Írország címere pedig a mai napig is egy hárfa, ami az Ír Köztársaság zászlaját és a brit címert is díszíti.

Az ír, a skót és a brit királyok mind egy bizonyos kő fölött lettek megkoronázva, amit szintén Jeremiás vitt Írországba, és amelynek különleges jelentősége van az Izrael fölött uralkodó királyok beavatásában. Ez a kő Jákob oszlopköve vagy párnaköve.

Jákob párnaköve, a Lia-Fail - a Végzet Köve

„Faliasból lett elhozva Lia Fail, amely Temáirban van, és amely megreccsent minden alkalommal, amikor új király került Írország fölé ” - Leabor Gabála Érenn (Az inváziók könyve)

Ha valaki egy kicsit is ismeri az angol királyi ház koronázási hagyományait, az tudja, hogy a szertartások részét képezi egy ősi eredetű és maradandó motívum. Az ír, a skót és az angol királyokat ugyanis évezredek óta egy nagy darab kő fölött koronázták királlyá, és ez a szokás a mai napig megmaradt. Ezt a követ *Lia Fail*-nak, vagy *Cloch na Fail*-nak nevezik. Honnan ered ez a furcsa szokás, és mi ennek a szertartásnak, és magának a kőnek a jelentősége? Bármennyire is hihetetlen, ennek a kőnek a története Jákobhoz, Izrael nemzetének ősapjához vezethető vissza, így a bibliai történelem részét képezi. Lássuk hát a történet kezdetét:

1Mózes 28:10-22 **10** Elindult Jákob Beérsebából, és Hárán felé tartott. **11** Egy olyan helyre ért, ahol eltölthette az éjszakát, mikor a nap lement. **Fogott egyet az ott levő kövek közül, azt a feje alá tette,** és lefeküdt azon a helyen. **12** És álmodt látott: Egy létra volt a földre állítva, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. **13** Odafönt pedig JHVH állt, és ezt mondta: Én vagyok JHVH, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. **14** Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és áldást nyer általad, meg utódod által a föld minden nemzetsége. **15** Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked. **16** Amikor Jákob fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára JHVH van ezen a helyen, és én nem tudtam! **17** Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmes ez a hely! **Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja.** **18** Reggel fölkelte Jákob, **fogta azt a követ, amely a feje alá volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére.** **19** Azután elnevezte azt a helyet **Bételnek (Isten Házának),** azelőtt Lúz volt annak a városnak a neve. **20** És ilyen fogadalmat tett Jákob: Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, **21** és békességben térek vissza apám házába, akkor JHVH lesz az én Istenem. **22 Ez a kő pedig, amelyet szent oszlopként állítottam föl, Isten háza lesz,** és bármit adsz nekem, a tizedét neked adom.

A fentiekben az ábrahámi szövetség Jákobra, illetve utódaira való kiterjesztése látható, aminek egyik jeleként Jákob felkente az oszlopkövet, amit Isten házának nevezett el. Később, amikor Jákob visszatért Bételbe, Isten a következőket ígérte meg neki:

1Mózes 35:10-15 **10** Ezt mondta neki Isten: Jákób a te neved. De nem neveznek többé Jákóbnak, hanem Izráel lesz a neved. Így nevezte el Izráelnek. **11** Majd ezt mondta neki Isten: Én vagyok a mindenható Isten! Szaporodjál, és sokasodjál! Nép, sőt **népek gyülekezete származik tőled, és királyok sarjadnak ágyékdoból.** **12** Neked adom azt a földet, melyet Ábrahámnak és Izsáknak adtam, utánad pedig utódaidnak adom azt a földet. **13** Azután eltávozott tőle Isten, arról a helyről, ahol beszélt vele. **14 Jákób pedig szent oszlopot állított azon a helyen, ahol beszélt vele; kőoszlopot, és italáldozatot mutatott be rajta, és olajat öntött rá.** **15 Jákób Bételnek nevezte el azt a helyet, ahol Isten beszélt vele.**

Isten megváltoztatta Jákob nevét Izraelre, és utódait, az izraelitákat később elválasztotta saját népeként, Isten házaként. A Jákob által felállított kő tehát Izrael nemzetét jelképezte. A kő ugyanaz a kő volt, amit korábban párnaként használt, és amit korábban felkent.

Így Jákob párnaként használt köve vált a neki adott ígéret olajjal felkent, szent emlékoszlopává. Annak az ígéretnek a megfogható testamentumává, amelyet Isten tett neki az utódaival kapcsolatban, miszerint azok egy nemzetté, és nemzetek közösségévé válnak, és királyok jönnek ágyékából. Utódai szétterjednek majd a szélrózsa minden irányába, akik fölött a tőle származó királyok dinasztiai fognak uralkodni. Ez az a kő, amelyen Jákob álmában

Istent látta állni, a kő, amelyre angyalok ereszkedtek alá, és a kő, amely szent oltárrá, az ígéret emlékoszlopává és Isten házának szimbólumává vált! A kő Jákob utódainak kezében maradt végig a történelem folyamán, örök kegytárgyként, és a tőle származó királyok koronázási eszközeként. Isten, amikor Jákobot emlékeztette a vele megkötött szövetségre, megemlítette a követ is, mint a szövetség emlékoszlopát, mutatva, hogy Isten előtt az jelentős szimbólum számukra.

1Mózes 31:13 Én vagyok Bétel Istene, ahol **szent oszlopot kentél föl**, és fogadalmat tettél nekem.

Bizonyos bibliai utalásokból levonható, hogy Béthel köve József törzsi tulajdona lett, majd halála után a tőle származó törzsekhez került (Efraim és Manasse tulajdonába). Később, amikor Jákob a halála előtt megáldotta a törzseket, és próféciát adott számukra az utolsó időkre vonatkozóan, Józsefnek ezt mondta: “...onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától” (1Mózes 49:24). Továbbá Béthel, vagyis a helység, ahonnan a kő származott, Izrael honfoglalása után és a törzsek örökrészének kijelölése után József törzsi területeihez került. (Józsué 16:10). Ez utal arra, hogy nemcsak maga a helység, hanem az ott felállított emlékoszlop, Jákob fejköve is József törzsi öröksége lett. Ezt tovább erősíti az a tény, hogy az ő utódaié lett a születési jog áldása is (1Kronikák 5:1-2). Az Egyiptomból való kivonulást követő negyven éves vándorlás alatt is fellelhetőek a kőre való utalások. Különösen érdekes az eset, amikor az izraeliták vizet kívántak a sivatagban, és Mózes Istenhez kiáltott segítségért.

2Mózes 17:5-6 **5** De JHVH így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül, vedd kezébe botodat is, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj! **6**

Én majd **ott állok előtted a sziklán**, a Hórebén. Üss **a sziklára!** Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt.

Ez figyelemre méltó idézet, mert Isten itt ezen **a sziklán** állt (csakúgy, mint Jákob álmában). Ekkor mondta Mózesnek az Isten, hogy sújtsa meg **azt a követ**. Nem akármelyik követ, amelyet a földön meglát, hanem **a követ**. Határozott névelővel. Más szóval: itt egy bizonyos kőről volt szó. Pál apostol megemlíti ezt az eseményt, amikor ezt írja: *“És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követi vala őket, e kőszikla pedig Krisztus volt (1Korinthus 10:4).* Pál ezt a követ Krisztussal párhuzamosítja és hasonlítja össze, amely követi őket. Ez nemcsak egy valamely hegyoldalról taláalomra felvett kődarab volt, hanem a fizikai megtestesítője a szellemi kőnek, Krisztusnak, aki természetesen szintén mindig velük volt, köztük járt. Ennek a kőnek annyira fontos szerepe volt, hogy újból és újból találhatunk rá utalásokat szerte a Szentírásban. Ez a kő nem más, mint Jákob oszlopköve, a Lia Fail, amit Jeremiás és Bárúk magukkal vittek a dávidi királyi ház elplántálásához. Hogy miért vitték el a követ a trón felépítéséhez? Mert az volt Izrael koronázási köve!

Miután az izraeliták királyt kívántak maguknak és Saul követően a júdai királyi dinasztia uralkodott fölöttük, bevett szokássá vált a királyokat egy magas fa alatt megkoronázni. Ez a fa annyiból volt lényeges, hogy Józsué e mellé állította fel a kőoszlopot.

Biráék 9:6 Ezután összegyűltek Sikem polgárai, meg az összes várbeliek, elmentek és királlyá tették Abímeleket a sikemi tölgyfánál, **az emlékoszlop mellett**.

E kő csakis Jákob párnaköve lehetett, s a kő fölötti koronázási szokás ide vezethető vissza! Ez a Sikemben levő fa ugyanaz, amely mellé Józsué felállította a nagy követ (*Józsué 24:24-27*). Néhány fordítás a *Biráék 9:6*-ot *“az oszlopkő tölgye alatt”*-nak fordítja. Továbbá a hely, ahol Abiméleket megkoronázták, ugyanaz a hely, ahová Józsué a nagy követ helyezte el, mint a bizonyosság követ JHVH szentélye mellé.

Józsué 24:27 És monda Józsué az egész népnek: **Ímé ez a kő lesz ellenünk bizonyosságul; mert ez [a kő] hallotta JHVH minden beszédét, amelyet szólott vala nekünk; és lesz ellenetek bizonyosságul**, hogy ne hazudjatok a ti Istenetek ellen.

Mivel Józsué azt mondta erről a kőről, hogy az hallotta JHVH minden beszédét, így mi más is lehetne ez, mint Jákob oszlopköve, amelyet éppen Béthelben állított fel, vagyis ott, ahol JHVH beszélt Jákobbal, és amit Isten házának nevezett el? A szóhasználat azt érzékelteti, hogy e kő mellett tettek fogadalmakat, kötöttek szövetségeket, ami érthető, hiszen e kő mellett tett ígéreteket Isten Jákobnak. A kőnek ott kellett lennie az Isten és Izrael között megkötött szövetségkor, s valahány alkalommal fogadalmat tettek, azt e kő mellett tették meg, mert Isten jelenléte és Abimélek pontosan e szent helyen, a bizonyosság köve mellett lett megkoronázva. Ez egyáltalán nem véletlenül történt így, és nem egyedi példa, mert Izrael királyai következetesen folytatták ezt a koronázási tradíciót – végeredményben a mai napig.

Jeremiás tisztában volt a kő jelentőségével, tudta, hogy az Jákob oszlopköve és az ő idejében Júda királyai még gyakorolták a bizonyág köve melletti koronázási szokást. Amikor Jeremiás teljesítette a király leányaival kapcsolatos küldetését, azzal párhuzamosan követhetjük azt is, hogy mi történt ezzel a fontos, szimbolikus jelentőségű kegytárggyal. Mint láttuk, Jeremiás bibliai története hirtelen megszakadt, így máshol kell keresni a további utalásokat a kőre vonatkozóan is. Hogy van-e említés bárhol a történelemben a kő sorsáról? Természetesen van, és megint csak attól a néptől lejegyezve, ahová Sedékiás lányát elplántálták. A kő története jól követhető: a Kr. e. 500-as évektől az írországi Tarában volt elhelyezve csaknem ezer éven át, amikor Nagy Fergus onnan Skóciába helyezte át Kr. u. 498-ban. Onnan Ioniába került (Kr.u. 563-ban), később Dunstaffnage-be, majd a skóciai Scone-ba, nem messze Perth-től, majd végül a Westminster Abbey-be. Az ír krónikák, és az azokkal foglalkozó történészek írásai szerint a kő Palesztinából Írországra került. A számtalan kiadványból és tanulmányból a terjedelem miatt itt csak néhány sort idézünk:

„A számos ősi ír történelmi leírásból láthatóan... a csoport tagjai [a szent próféta, akiről tudjuk, hogy Jeremiás volt, és a vele levő keleti király leánya és kísérei] számos ősi kegytárgyat vittek magukkal Keletről. E tárgyak között volt **egy hárfa, egy láda és egy nagyobb kő, amelynek a gaelik neve „Lia Fail”**. (Jákob fejköve, 30. old. kiemelés hozzáadva).

Az ír királyokat Kr.u. 513-ig egy bizonyos szent kő fölött koronázták meg, amit Liath Failnak, a Sors Kövének neveztek. Ugyanezt a követ használták később a skót királyok is 1296-ig, amikor I. Edward Angliába hozta. Érdekes módon ez a kő máig is a brit királyok koronázási trónja alatt fekszik Westminster Abbey-ben, és I. Jamesszel kezdődően minden királyunkat e kő fölött koronázták meg...” Waver, **Certain Monuments of Antiquity**, 118. old).

„Az ír nagykirályokat (high kings) egy Lia Failnak nevezett kövön avatták be Tara hegyén már akkor is, amikor még pogányok voltak később a skót királyok koronázási köve lett I. Edward idejéig, aki elhozatta azt Scone-ból, és az angol koronázási trón alá építtette be.... A köznyelvben a követ Jákob párnakövének nevezik, mert ez a kő az, amelyen Jákob elaludt Bételben” (Toland, *History of the Druids* 137-9. old).

A Scalacronica (egy 1355-ből fennmaradt ír krónika) leírásában Simon Brec (Bárúk), Jeremiás írnoke hozta a követ magával Írországra.

Ha ismerjük a kő bibliai jelentőségét és szerepét, akkor világossá válik, hogy a Lia Fail valóban nem lehetett más, mint Jákob párnaként használt fejköve. Amikor a babiloni király elvitette a templom kincseit és kegytárgyait, a kő nem szerepelt az elhurcolt tárgyak listáján (*2Krónika 36:17-15*). Dean Stanley, *Memorials of Westminster Abbey* című könyvében, 2. kiadás 66. old. ezt írja a kőről:...

„...a vaskarikák, a megviselt felszín, és a benne lévő nagy repedés mind egy hosszú vándorútra vallanak”. [A vaskarikák azt a célt szolgálták, hogy a rajtuk keresztül vezetett rudakon hordozzák a követ az izraeliták a vándorlásaik alatt. Ez a kő ma az angol koronázási trónszék alatt fekszik.] “Egyesek állítása szerint a homokkő, amiből a koronázási trón alatt levő kő is áll, nem található meg Palesztina területén. Ennek pontosan az ellentéte igaz.

Nemrég történt vizsgálatok szerint a koronázási kő ugyanaz a fajta homokkő, amely Béthel területén található .." (*Brian Williams, Britain's Royal Throne*, 74. old).

Raymon Capp hasonlóan ír a kő eredetéről:

„Az egyik legjelentősebb tény a koronázási kővel kapcsolatban az, hogy nem található hasonló kőzet az angol szigetekén.”

A kő fölötti koronázási szokás az ókori izraelitákkal kezdődött, s e szokást örökölték és folytatták az írek Tarában, a skótok Ionában, majd később az angol királyi ház tagjai is. **Az ír, skót és angol királyok, amióta történelmük ismert, mindannyian e kő fölött lettek megkoronázva, s ez egy maradandó kapocs köztük és az ókori izraeliták között!**

Mint láttuk, a követ kezdetben az ír, majd a skót királyok koronázásakor használták. I. Edward miután felszámolta a skót függetlenséget, és az országot Angliához csatolta 1296-ban magával vitte Angliába és a Westminster apátságban helyezte el. Ettől kezdve a XX. századig az „Elrendelés köve”-ként is ismert ereklye az angol uralkodó trónszékébe volt beleépítve. Valamennyi angol uralkodót a kő fölé helyezett trónra ülve koronázták királlyá egészen VI. György 1936-os trónra lépéséig. Később a követ múzeumban helyezték el, majd elhurcolása után 700 évvel, 1996. november 15-én az angol parlament döntése nyomán visszaszállították Skóciába. A skótok nemzeti szimbóluma hazakerült, és ma is megtekinthető Edinburgh kastélyában.

A koronázási kőre az idők folyamán ismeretlen kezek egy verset is ráróttak, amelynek magyar fordítása:

*Ha csak a hit hitetlenségbe nem merül,
És a Próféták szavai nem hiábavalók,
Akkor ahová ez a szent kő kerül,
Ott a vándorló nép fiai az uralkodók.*

A Végzet Kövének kalandos története

Valamikor Kr.e. 1950 körül Jákob a fejét egy kőre hajtva elalszik, Istennel álmodik, látomást lát és miután felébred, a helyet és a követ Bételnek, vagyis „Isten Házának” nevezi el. Ezután az elkövetkező 38 évszázadban az utódai - bárhová vándorolnak is - mindig magukkal viszik ezt a követ. Ez a kő lesz a szimbolikus trónjuk, ebből fakad számukra víz, ez jelképezte az eljövendő Megváltójukat, és ezen végzik el királyaik koronázási szertartásait. Az alábbi utalások mind **egy bizonyos kőre** vonatkoznak. Illetve nem egy akármilyen kőre, hanem a Kőre, Jákob párnakövére, **ami egyben testemónia a Dávidnak adott ígéret mellett is!**

1. *1Móz. 17:1-6* JHVH angyala a kősziklára áll.
2. *4Móz. 20:7-11* a kő négyszer megemlítve.
3. *5Móz. 8:15* a kőszikla a körülmetélés kőkése.

4. *5Móz. 32:13-15* a kőből méz és olaj folyik.
5. *Neh. 9:15* víz jött a kőből
6. *Zsolt. 78:15-16* patak a kőből
7. *Zsolt. 78:20* megütötte a követ
8. *Zsolt. 81:16* méz jön a kőből
9. *Zsolt. 105:41* megnyitotta a kősziklát
10. *Zsolt. 114:8* átváltoztatta a kősziklát vizek forrásává
11. *Ézs. 48:21* vizet fakaszt a kősziklából (kétszer említve)
12. *I Kor. 10:4* a szellemi kő; **az** a kő az Krisztus

Kr.e. 1935*	Jákob álma, a követ Béthelnek nevezi	<i>1Móz. 28:10-14</i>
Kr.e. 1883	A kő Egyiptomba megy Jákob családjával, és Józsefé lesz.	<i>1Móz. 49-24</i>
Kr.e. 1453	A kivonuláskor magukkal viszik az izraeliták, a sivatagban vizet fakaszt	<i>4Móz. 14:33</i>
Kr.e. 1413	A kő Kánaánba érkezik.	
Kr.e. 1383	Sékemben, Józsuéval	<i>Józs. 24:24-27</i>
Kr.e. 1150	Abiméleket megkoronázzák a kőoszlopnál.	<i>Bir. 9:1, 6</i>
Kr.e. 931	Rehoboámot megkoronázzák Sékemben.	<i>1Kir. 12:1</i>
Kr.e. 798	Jóást megkoronázzák a kőoszlopnál Sékemben.	<i>2Kir. 11:13-14</i>
Kr.e. ???	A követ Jeruzsálembe viszik.	
Kr.e. 640	Jósiás szövetsége egy "oszlopkőnél"	<i>2Kir. 23:3</i>
Kr.e. 583	Jeremiás a követ Írországba viszi.	
Kr.u. 500	Fergus áthelyezi a követ Skóciába.	
Kr.u. 1296	I. Edward a követ Angliába viszi.	
Kr.u. 1996	A kő visszakerült Skóciába, ma megtekinthető Edinburgh kastélyában	

Jákob értékeiről és a kőről

Jákob álmodik Móriánál. Olajjal felkeni a kősziklát, és Isten Házának nevezi el. Később Isten megerősíti Jákob kenetét és elnevezését. Jákob Izrael pásztorának nevezi a követ, amikor Józsefnek adja a születési jogot (*Gen 49:24.*)

- Ki kapta meg Jákob ékszereit? ----- József
- Ki kapta meg a drága keneteket?--- József
- Ki kapta meg kegytárgyait?----- József
- Ki kapta meg Béthelt, az oszlopkövet?----- József
- Melyik törzs tulajdonába kerülnek József értékei az ő halála után? --- Efraim
- Mely törzs területi örökségéhez tartoznak a Bethel nevű helységek? ----- Efraim
- *Józsue 16:1-2; 5-8*-ban láthatjuk, hogy Béthel hegye Efraim törzsi területéhez tartozik.

Ezékiel példabeszéde

Ezékiel könyvében található egy rejtélyes és alig magyarázott példabeszéd, amely Dávid trónjának helyreállítására vonatkozik. A példabeszéd bemutatja, hogy ki fogja majd örökölni azt az utolsó időkben. Emellett kitér a trón átplántálásának helyére is, világossá téve azt, hogy az Izrael háza fölé, vagyis az “elveszett törzsek” fölé lesz felépítve. Ezékiel már a kezdő soraiban elárulja, hogy a példabeszéd Izrael házához – nem Júdához – szól:

Ezékiel 17:1-2 1 Így szólt hozzám JHVH igéje: **2** Emberfia! Adj elő egy jelképes történetet, mondj el egy példázatot **Izrael házának**,

A példabeszéd lényege a 3. és 10. versek között található, a 11. versről pedig annak magyarázata kezdődik.

Ezékiel 17:3-10 3 és ezt mondd: Így szól az én Uram, JHVH: A nagy saskeselyű, a nagy szárnyú és hosszú tollú, amelynek sűrű tollazata a tarka ruhája, eljött a Libánonra, és **lecsípte a cédrusfa hegyét. 4 Hajtásai végét letépte, kalmárok földjére vitte**, kereskedők városába tette le. **5** Majd vett egy magot az országból, termékeny mezőbe ültette, sok víz mellé vitte, fűzfák mellé tette. **6** Kihajtott, és lett belőle terebélyes, de alacsony növésű szőlőtőke, amely leveleit feléje fordítja, gyökerei is őalatta vannak. Így lett szőlőtőkévé, vesszőket hajtott, és indákat eresztett. **7** De volt egy másik nagy saskeselyű, nagy szárnyú és soktollú, és az a tőke őfelé eresztette gyökereit, és felé hajtotta leveleit, hogy az táplálja őt, ne a talaj, amelybe ültették. **8** Pedig jó mezőbe, sok víz mellé ültették, hogy vesszőket hajtson, gyümölcsöt hozzon, és pompás szőlőtőke legyen. **9** Ezt mondd: Így szól az én Uram, JHVH: Jó vége lesz ennek? Nem fogja kiszagatni gyökereit, és letépni gyümölcsseit, úgyhogy elszárad, minden friss hajtása elszárad? Nem kell hozzá nagy hatalom és sok nép, hogy gyökerestül kiszakítsák. **10** Elültették ugyan, de jó vége lesz-e? Ha a keleti szél éri, elszárad egészen, elszárad azon a talajon, amelyből kihajtott.

Isten saját magyarázata szerint a példabeszéd elején ez a fa Dávid királyi házát jelképezi. A nagy saskeselyű, amely elfoglalta a cédrusfa legtetejét, a babiloni király, aki elfoglalta Jeruzsálemet és fogságba vitte Jekóniást (a cédrusfa legtetejét). A gyöngye ágainak hegyét letépte, és azokat a kalmárok földjére vitte, vagyis a király fiait fogságba vitte. Az 5. versben említett mag a fogságba menő Júdai lakosság, amely vizek mellé lett ültetve, és újra nőtt, mint egy fűzfa. Mikor felsarjadt, egy alacsony szőlőtő lett belőle, amely vesszőket bocsájtott ki. Erről a *JFB, Commentary on the Whole Bible*, 1124. old. ezt írja: „Bár a dávidi dinasztia túlélte a fogságba menetelt, de azok után már nem volt az a magas és nemes cédrusfa, ami azelőtt volt.” A másik saskeselyű az egyiptomi Fáraó, és a kinyúló vessző Sedekiás, aki Egyiptomtól várt segítséget (u.o. 1125.old.). „Vajon jó szerencsés lesz é?” Isten azt mondja, hogy nem (vers. 9, 15-21). Ez a példa Jeremiás küldetésének első részére utal, a trón kigyomlálására.

A példabeszéd az engedetlen néphez (Károliban „pártos”), Izrael házához (*Ez. 12:9*), vagyis a lázadásban álló tíz törzshöz szól, akikhez Ezékiel prófétai küldetése szólt (*Ez. 2:3; 3:1; stb.*). Ne feledjük, amikor Ezékiel prófétát Isten elhívta, Izrael már több, mint százhusz évvel korábban az

asszírok fogságába került, és sem addig, sem azóta nem tértek vissza hazájukba, az Ígéret Földjére. Ezékiel maga adja meg a magyarázatot a példabeszéd jelentésére, így nem kellett találgatni (az alábbi idézetekben kiemeljük a trónnal kapcsolatos részeket):

Ezékiel 17:11-21 **11** Majd így szólt hozzám JHVH igéje: **12** Kérdezd meg az engedetlen népet: Tudjátok, mint jelent ez? És mondd: Azt, hogy **eljött Babilónia királya Jeruzsálembe, fogta annak királyát és vezéreit, és magával vitte őket Babilóniába. 13 De vett egy királyi sarjat, szövetséget kötött vele, és hűségesküt tétetett vele.** Az ország előkelőit azonban elvitte, **14** hogy alacsonyrendű királyság legyen, és föl ne emelkedjék, hanem ragaszkodjék a szövetséghez állhatatosan. **15** Mégis föllázadt ellene: elküldte követeit Egyiptomba, hogy az lovakat és sok hadinépet adjon neki. De jó vége lesz-e? Megmenekül-e, aki ilyet csinál? Megszegte a szövetséget: megmenekül-e? **16** Életemre mondom - így szól az én Uram, JHVH -, hogy ott fog meghalni Babilonban, annak a királynak a székhelyén, aki őt királlyá tette, akinek a hűségesküjét semmibe vette, és akinek a szövetségét megszegte **17** Mert nem fog elég nagy haderővel és elég nagy számú sereggel mellé állni a fáraó a háborúban, amikor sáncot emelnek és ostromgépeket építenek sok ember vesztére. **18** Nem fog megmenekülni, mert semmibe vette a hűségesküt, és megszegte a szövetséget. Bár kezét adott rá, mégis elkövette ezt! **19** Ezért így szól az én Uram, JHVH: Életemre mondom: Fejére olvasom, hogy semmibe vette, és megszegte az előttem tett hűségesküt, az előttem kötött szövetséget. **20** Kifeszítem hálómat ellene, és csapdába ejtem. Elviszem Babilóniába, és ott ítélekem fölötte az ellenem elkövetett hűtlenségéért. **21** Aki csak megfutamodott csapataiból, fegyvertől hull el, a megmaradtak pedig széjjelszóródnak mindenfelé. Akkor majd megtudjátok, hogy én, JHVH, megmondtam.

A fenti események beteljesedésének körülményeit a *Jeremiás Egyiptomban* című fejezetben már megtárgyaltuk. Folytatva a példabeszédet, egyre kivehetőbben bontakozik ki Jeremiás küldetésének második része Dávid trónjának Izrael hegyére (nemzetébe) való átplántálását illetően:

22 Így szól az én Uram, JHVH: **Majd én magam török le a magas cédrus hegyéről egy ágat, és elplántálom; tetejéről letépek egy gyenge hajtást, és elültetem egy magasba emelkedő hegyen. 23 Izrael magas hegyén ültetem el, hogy ágat növeljen, és gyümölcsöt hozzon.** Pompás cédrus lesz majd, amelyen lakik mindenféle madár, mindenféle szárnyas lakik lombja árnyékában. **24** Akkor majd megtudja a mező minden fája, hogy én, JHVH, **teszem alacsonyvá a magas fát, és magassá az alacsony fát.** Én szárítom ki a zöldellő fát, és én teszem virulóvá a kiszáradt fát. Amit én, JHVH, megmondok, azt meg is teszem!

A példabeszéd elején láttuk, ahogyan Nabukodonozor letépi a cédrus legmagasabb ágainak a hegyét, vagyis fogságba viszi az örökösöket, ahol azok elpusztulnak. Ezután viszont Isten saját maga fog levenni a fa felső ágából egy gyöngye ágat (a király leányainak egyikét), amit egy magas hegyre fog **átplántálni**. Az a hegy az elsőként, régóta fogságba került, majd új hazájába vándorló **Izrael házának** magas hegye lesz, és nem Júda, amint azt a történelem is bizonyította. Izrael házának hegye az északi és nyugati irányban (*Ézs. 49:12*) fekvő szigetekre (*Ézs. 49:1*) került, a mai Angliába, Írországra stb. Isten Jeremiáson keresztül végezte az adott kijelentést: „**tetejéről**

letépek egy gyenge hajtást, és elültetem egy magasba emelkedő hegyen...Izrael magas hegyén ültetem el...”

Lehetséges-e ezt az egyértelmű szimbolizációt félreérteni? Ha a fiatal ágak, amelyeket Nabukodonozor tépett le, Jekóniás fiait jelképezik, akkor a gyenge ág, amelyet Isten tépett le az elültetésre, az csakis a király egyik életben maradt leánya lehet. A Júdában ekkor véglegesen kihalt királyi ág egyedüli örökösét Isten az **Izrael** magasságos hegyére (nagyvá váló nemzetébe) plántálta Jeremiás küldetésén keresztül! A Biblia számos alkalommal a nemzeteket szimbolikusan hegyekként nevezi (vö. pl. *Dániel 2:35 44:45*). Így teljesedtek be a próféciaák, amelyek szerint Dávid trónja Izrael házán fog uralkodni, és nem marad meg Júdában (*ld. Jeremiás 22:30*). Az utolsó mondatok bemutatják, hogy miután “elveszett”, Izrael megkapja a trónt, és mint önálló nemzet, a maga idejében kiterjed a föld jelentős területeire. Globális hatalommá válik, erőben és áldásokban részesül az Isten áldásainak - köztük a születési jog érvényesülésének - eredményeként. A fa alatt levő szárnyas madarak a bőséget jelentik, a mező többi fája a különböző nemzeteket, akik látják az Isten munkáját, ahogyan a magas fát alacsonnyá tette, az alacsonyt pedig magassá. De ki a magassá tett fa és ki az alacsonnyá tett fa? Júda ikerfiainak furcsa körülmények között megtörtént születése után Zerah ága alacsonnyá vált, mert Pérezé lett az elsőszülöttség, a méltóságosabb júdaita királyi ház, akitől a Messiás is származni fog. Az alacsony akkor lett felmagasztalva, amikor Zerah miléz utódai kerültek az Izrael fölötti uralom méltóságosabb állapotába, amelybe az alacsonnyá tett pérezi ág Sedékiás király lányán keresztül lett beoltva, hogy a dávidi szövetség beteljesedhessen!

Ezékiel próféciaja a trón három áthelyezéséről

Ezékiel egy szintén titokzatosan hangzó próféciaja, a trón zavaros és fordultatos történelmét érinti, egészen addig a pontig, amíg az örökre Krisztus kezébe kerül.

Ezékiel 21:25-27 25 És te elvetemedett, te gonosztevő, Izrael fejedelme, a kinek napja eljött az utolsó vétek idején: **26** Így szól JHVH Isten! El a süveggel, le a koronával! Ez nem leszen ez: **az alacsony legyen magas, és a magas alacsony!** **27** Rommá, rommá, rommá [héb. **'aw-wāh**] teszem azt; (héb. **avva, ledönteni, átfordítani**) **ez sem lesz állandó, míg el nem jó az, a kié az uralkodás, és néki adom azt!**

Ez a prófécia feleleveníti, hogy miként lett Júdából kigyomlálva a trón, amikor Sedékiás, fiai és Júda nemesei mind elpusztultak. *“Ez nem leszen ez”* pontosabb fordítás szerint *„ez nem lesz ugyanaz”*, vagyis a korona bár megmarad, de nem ugyanazon a helyen. A trón ugyanis ettől kezdve át lett helyezve Júdából Izraelbe! Ez volt a trón első lerombolása, illetve elmozdítása, vagy átfordítása. A *26-os vers* második része: *„Az alacsony legyen magas, és a magas alacsony!”* Kire utal a „magas” jelző? Pérezre, pontosabban a tőle származó Dávidra és az ő dinasztijára, amelynek Sedékiás volt az utolsó képviselője Júdában! És ki más lehet az „alacsony”, ha nem Zerah nemzetsége? A zerahiták évszázadokon át háttérbe szorultak Pérez családjához viszonyítva. Eochaid és Tephí házassága által a népeket uraló zerahiták is beoltattak az Izrael fölötti uralom

méltóságos pozíciójába. Ezentúl Isten választott népét, Izraelt uralták JHVH trónján ülve, nem csupán a pogány nemzeteket. A szakadás így helyre lett állítva. Az alacsony valóban magas lett, hiszen ők uralják a születési jog örököseit, Izrael-József-Efraim nemzetközösségét, akik egy időn át a világ legnagyobb gazdasági és katonai hatalmával rendelkeztek az 1800-as évektől a II. világháborúig.

A fentiekben már idézett részre visszatérve:

„Megdöntöm, megdöntöm, megdöntöm azt, ez sem lesz állandó, **míg el nem jő az, a kié az uralkodás, és néki adom azt!**” Ez a idézet már csak azért sem jelentheti a trón teljes megsemmisülését, mert akkor nem maradna fenn az a trón addig, amíg az veszi át, Akinek véglegesen kijár: Jézus Krisztus. Ő lesz a végleges és örök uralkodó Atyjának, JHVH-nak a trónján. A trón onnantól már nem lesz többé átfordítva. Hogyan adhatná Isten **át** azt a trónt Krisztusnak, ha az a trón nem létezik akkor, amikor visszatér uralkodni? Az ígéret természetesen Dávid utódainak **minden nemzedékére** szólt, aminek be kell teljesednie Isten szavaként. Az angol király trón Dávid fiainak utolsó generációjával Krisztus uralkodói széke lesz, Aki szintén, mint Dávid fia uralkodik azon! Így valóban minden nemzedékre nézve, és azon túl is örökreszló a dávidi trón fennállása, pontosan úgy, ahogyan azt JHVH kijelentette!

Ézsaiás 21:27 Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a **Dávid trónján és királysága felett**, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól **mindörökké**. A Seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt!

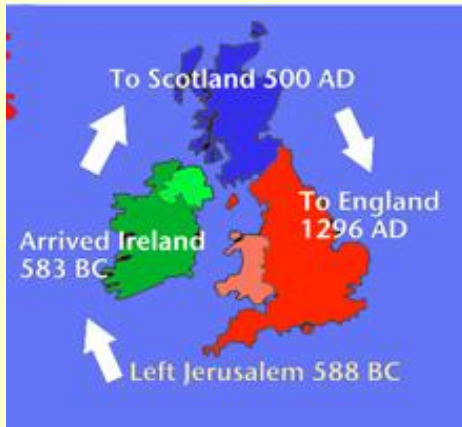
Lukács 1:32 és néki adja az Úr Isten a **Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét;**

Az *Ezékiel 17:22-24* és *21:25-27* próféciáit csakis akkor érthetjük meg pontosan, ha tisztában vagyunk Júda fiának, Zerahnak a történelmi szerepével. A magas fa a pérezi ágra utal, az alacsony pedig Zerahéra. Az Egyiptomot elhagyó izraeliták zsidó elemét elsősorban a pérezita nemzetség tette ki csakúgy, mint később a szentföldi zsidóság java részét is. Továbbá a péreziták közt lett felállítva az örökreszló dávidi szövetség, miszerint Dávid háza uralkodik Izrael fölött a kor végéig, majd a Messiás által mindörökké. Az addig alacsonnyá tett zerahita ág akkor lett felmagasztalva igazán, amikor Jeremiás, küldetését teljesítve a pérezi trónra jogosult maradékát, Sedekiás leányait, összeházasította a miléz uralkodóval (mivel Jekóniás utódaitól meg lett tagadva a trón, az ő utódainak nem volt joga ahhoz). A két királyi ház egyesítésével Zerah sok tekintetben fel lett emelve. Hogy miként? Mert Izrael házának trónjára – illetve JHVH trónjára – került ő is. Zerah és Pérez egy uralkodóházzá válva uralták Izrael vezető törzsét, Efraimot, illetve a Brit Nemzetközösséget. Azt a nemzetet, amely a születési jog áldásainak felvételével a történelem eddig ismert legnagyobb világbirodalmát hozta létre Viktória királynővel kezdődően.

Mint azt a korábbi részekben már láttuk, a Brit Birodalom, majd a Brit Nemzetközösség, és az Északnyugat-Európa (további izraelita törzsek) fölött uralkodó királyi házak mind Júda három fő

ágra szakadt utódainak újraegyesüléséből, illetve keveredéséből származnak! Ezután rátérünk a trón három megjövendőlt átfordítására.

A trón háromszori megdöntésének történelmi beteljesedése

A trón első megdöntése, illetve átfordítása, áthelyezése teljesen nyilvánvaló. Ez természetesen akkor következett be, amikor Isten lerombolta a királyi házat Júdában, és Jeremiás által átplántálta azt az elveszett törzsek előfutára, Dán törzse fölé. Ez a trón legismertebb áthelyezése, amit még a bibliai leírásokból is aránylag jól követhetünk. Izrael házának a fogság utáni történelmét azonban már nem vázolja a Szentírás (bizonyos, jövőjükre szóló utalások és próféciáktól eltekintve), így a trón hátralévő további két átfordításával kapcsolatban az írek, a skótok, majd az angolszászok történelmét kell megvizsgálnunk. Az új hazájukba vándorolt izraeliták, kezdve

Dán törzsével és a milézekkel, szerencsére jól dokumentált történelmet hagytak ránk, így nem lesz nehéz dolgunk követni a trón további sorsát.

Valamikor a Kr.u. 500-as években Fergus Mor McErc vezetésével egy nagyobb skót csoport elhagyta az ír-gaelik Dalrida királyság területét, s átvándoroltak a mai Skócia nyugati partjaira, ami akkor még piktek földje volt. A milézek leszármazottai, a skótok ekkortájt Írország Ionia nevű területén éltek, s királyságukat Dalridának nevezték. George Buchanan a *History of Scotland* című könyvében részletesen leírja, hogy miután Fergus elfoglalta (a mai) Skóciát, és győzedelmesen visszatért Írországba, az ottani skótok felajánlották neki a Dalrida fölötti királyságot, és felesküdték Fergus és utódainak örök szolgálatára (I.köt. 160. old). Tudnunk kell, hogy ki volt ez Nagy Fergus.

“... Miután Nagy Fergus, Eark fia Skócia királyává tette magát, üzenetet küldött testvérének, Eark másik fiának, aki szintén **Eiremhonnak**, Írország királyának leszármazottja volt... és tudatta vele, hogy ő [Fergus], Skócia királyává tette magát. ...Fergus lett a skót nemzet és Skócia első királya.” (Dr. Geoffrey Keating, *Forus Feasa ar Erim* 1.Köt. 207. old. kiemelés hozzáadva).

Az említett Eiremhon – Fergus és testvérének őse – Scota (Tea Tephi) és Eochaid leszármazottja volt! Fergussal megtörtént a dávidi trón második átfordulása, Írországból Skóciába, az ottani skót királyság és állam létrejöttével. Fergus a koronázási követ is magával vitte, ami onnantól a skótok kezében maradt 1296-ig. Ez a skót uralkodóház került később Anglia fölé is a trón harmadik átfordításának alkalmával.

Ez a harmadik átfordítás 1603-ban történt meg, amikor Fergus egyik leszármazottja, a skót VI. James, a jól ismert angliai I. James lett az uralkodó:

“...a skót királyok az angol királyság uralkodói lettek ... Kr.u. 506-ban Fergus, Írország királya Skócia királyaként lett megkoronázva Ionában, és tőle származott a skót VI. James, aki 1603-ban I. James néven Anglia királya lett.” (Brian Williams, *Britain's Royal Throne*, 68-69 old. kiemelés hozzáadva).

Ennek a Jamesnek a nevéhez fűződik az angol nyelvű King James Version bibliafordítás is. Ezzel a

harmadik átfordítással megállapodott a trón, ma I. James egyenes ági utódja, II. Erzsébet királynő uralkodik Angliában. Igen, Erzsébet királynő Dávid trónján ül, ami Izrael házába lett átplántálva! Erzsébet királynő Ábrahám, Izsák és Jákob születési jogát bíró gyermekeit, Izrael házának vezető törzsét, Efraim nemzetközösségét uralja. A harmadik átfordítást már nem követi több, és az angol királyi trón meg fog maradni Krisztus visszatéréseig, amikor Ő ül majd véglegesen Izrael és a világ trónjára. Júda királyi házai megszűnnek, és visszaadják az uralmi pálcát annak, Akinek az kijár, Silónak, a Királyok Királyának, Jézus Krisztusnak. Mindezekben Isten ígéretei és próféciai teljesedtek és teljesednek be hiánytalanul. Zerah „alacsony fája” fel lett magasztalva a próféciahoz hűen, hiszen egy globális nagyhatalom fölé kerültek csakúgy, amint a

pérezita ág felmagasztalt és méltóságos királya, Dávid, aki Izrael első „aranykorszakában” uralkodott körülbelül 3000 évvel ezelőtt! Nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy ha Kálkól, Darda és csekély számú követőik még Egyiptomban elhagyták Izraelt, akkor nem lehettek ott a Sínainál, és nem lehettek az Izraellel megkötött szövetség részesei! Izrael házától később a hűtlenségük miatt elvált JHVH, és mind a tíz északi törzset nemzeti fogságba vetette, akik ugyancsak kiestek a szövetségből addig, amíg a Messiás visszatérésekor helyreállítja és egyesíti Izrael és Júda népeit. Izrael megtagadása után Krisztus eljöveteleig egyedül Júda törzse (és a Júda mellett maradt Benjámin és Lévi) képviselte az Ószövetséget. Később, amikor a zsidók megtagadták a Messiást és az Újszövetséget, azzal Júda háza is el lett vetve ideiglenesen, egészen Izrael népeinek végleges és teljes helyreállításáig. A templomot lerombolták, az Ószövetség megszűnt, a pérezi zsidók pedig szétszóródtak a világban. Az új hazájukba került izraelita törzsek viszont tömegesen befogadták az evangéliumot és az Újszövetséget. Egy idő után minden izraelita nemzet (Júda kivételével) felvette a kereszténységet (még ha jobbra névlegesen is). Más szóval, az ószövetségi időkben Pérez háza uralta Izraelt és Júdát, az újszövetségi időkben azonban Zerah fiai, Kálkól és Darda lettek „felemelve” uralmi pozícióba. Ma Pérez ága csak a Dávidnak adott ígéret miatt van jelen a trónon, és “a magas alacsonnyá lett” (lásd az [1.Genealógiát. Ádámtól II. Erzsébetig](#)).

Ugyanakkor beteljesedtek azok a prófécia is, amelyek szerint Dávid trónja számtalan nép fölött fog uralkodni: „*lakjanak alatta, mindenféle szárnyas madarak ágainak árnyékában fognak lakozni*”. A Brit Nemzetközösség a fénykorában egy nagyhatalmi státuszt élvező, de demokratikus népközösség volt, ahol szabadon és jólétben élhettek még azok a pogány nemzetek is, amelyek e fa árnyékában éltek. Mára a Brit Birodalom lehanyatlott, aminek megvannak a saját próféciai

okai. Az angolszász hatalmat ma elsősorban az USA képviseli, amelynek eddigi elnökei valamilyen szinten mind távoli rokonságban voltak az angol királyi házzal!

Átok Dávid házán

A mérhetetlen áldások mellett egy átok is került Dávidra és az ő utódaira. Az átok Dávid Bethsábéval elkövetett bűnéért és a hitteus Uriás gyalázatos megöletése miatt szállt Dávid házára:

2Sámuel 12:9-10 **9** Miért vetted meg az JHVHnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útálatos ő előtt? A hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vetted feleségül; magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg. **10** **Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból**, mivel megúttáltál engem, és a hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen.

A fegyver, vagyis az erőszak soha nem távozik el Dávid házától. Más szóval, utódai között állandó lesz a viszály és a velejáró erőszak. Ennek beteljesedését követhetjük a Bibliában úgy Dávid életében, mint gyermekeiben. De ez megmutatkozott a pártus birodalom uralkodó osztályának életében is, akik sokszor családtagok meggyilkolásával biztosították saját uralmukat. (A pártus birodalom az elveszett izraeli törzsek egy részének birodalma volt, akik fölött Dávid egyik leszármazotta uralkodott). Később, a Dávidtól eredő angol királyi háznak szintén nagy viszályokkal és belharcokkal teli véres történelme volt.

Izrael házának trónja - egy globális hatalom

A Jeremiástól Izrael házával kapcsolatban elhangzott prófécia, illetve annak mondanivalóját és kijelentéseit csaknem minden hittudós és eszkatológus messzire elkerüli. Ennek érthető oka van, hiszen semmilyen választ nem képesek adni a prófécia beteljesedésére. Elevenítsük fel a Jeremiás 33:17 prófeciáját.

17 Mert ezt mondja JHVH: Nem vész ki a Dávid férfi sarjadéka, aki az **Izrael házának székebe üljön.** (Károli)

17 Mert ezt mondja JHVH: Nem lesz soha hiánya Dávid utódainak, hogy üljenek az **Izrael házának trónján.** (King James Version alapján)

Nem lehet elég alkalommal túlhangsúlyozni azt, hogy **a tón Izrael háza fölött fog uralkodni**, nem Júda, vagyis a zsidóság fölött! Júdában hiába is keresnénk e prófécia beteljesedését, mert a történelem a leghitelesebb bizonyítéka annak, hogy ott ez nem valósult meg. Izrael és Júda a kor végén megtörténő egyesítésig (Ez. 37) két teljesen különböző nemzeti entitásról beszélünk. Az elveszett törzsek azonosságát nem ismerő tanítók nem véletlenül kerültek ezt a néhány fontos idézetet. A fenti idézetek rámutatnak, hogy Dávid trónja, illetve királysága az Izrael elveszett háza fölé került. Az alábbi idézetek pedig

azt mutatják meg, hogy Isten ígérete szerint Dávid utódai egy olyan Izrael fölött uralkodnak, amely egy globális nagyhatalom. Nem egy szétszórta, üldözött kis nép, mint Júda háza. Ha a próféciaik ismeretében tudjuk azt, hogy Izrael egy globális nagyhatalom lesz, ez önmagában is sokat segít abban, hogy azonosíthassuk úgy az elveszett törzseket, mint Dávid trónjának hollétét. Dávid az ókori Fönícia aranykorában volt király, utódai pedig a születési jogot felvett Efraim törzsének aranykorában, a brit világbirodalom létrejöttével lettek királyok, amikor uralmuk kiterjedt a föld jelentős területeire. Nemzetekre és területekre, amelyek különleges Isteni gondviselés és áldások alatt állnak. A Biblia még arra is ad utalást, hogy merre lesz Izrael új hazája: „*amely a tengerben, szigeteken fekszik*” észak és nyugat irányában (Jeruzsálemhez viszonyítva) (Zsolt.89:26; Ézsaiás 49:1-12). Izrael egy olyan nemzet:

Zsoltárok 89:22-26 22 Akivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt. **23** Nem nyomhatja őt el az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt; **24** Mert ő előtte rontom meg az ő szorongatóit, és verem meg az ő gyűlölőit. **25** És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. **26** És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre.

Mikeás 4:8 És te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma.

Zsoltárok 18:44-51 44 Megmentettél engem a nép pártoskodásaitól; **nemzetek fejévé tettél engem; oly nép szolgál nékem, amelyet nem ismertem.** **45** Amint hall a fülök, engedelmeskednek, és idegenek is hizelegnek nékem. **46** Az idegenek elepedtek, és reszketve jönnek elő zárt helyeikből.**48** Az Isten, aki bosszút áll értem, és népeket hajlít alá; **49** Aki megment engem ellenségeimtől. Még az ellenem felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos embertől megszabadítasz engem. **50** Azért dicsérlek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek. **51** Nagy segítséget adsz az ő királyának és irgalmasságot cselekszik az ő felkentjével, **Dáviddal és az ő magvával mindörökké.**

A dávidi trón a végidőkben

Milyen próféciaik beteljesedései állnak még előttünk a dávidi trónnal kapcsolatban, illetve milyen további események vannak előjegyezve az angol királyi trónt illetően Krisztus visszajövele előtt? Nos, azzal már tisztában kell lennie az olvasónak, hogy ez a trón létezni fog Krisztus eljöveteleig, amikor Ő kerül rá Izrael királyaként, mert: „*néki adja JHVH Isten a Dávidnak, az ő atyjának a királyi székét*” (Lukács 1:32). Jézus egy valós, már létező trónt fog átvenni, amelyről „*uralkodik a Jákob házán mindörökké*” (Lukács 1:33. ld. még Ézsaiás 9:7). Mi fog történni abban az esetben, ha az izraelita népek, és velük az angol királyi ház mai leszármazottai nem térnek meg, és nem fordulnak bűnbánattal és alázattal a Mindenható Isten felé? Ézsaiás könyvének 22-ik fejezete ezt mutatja be:

Ézsaiás 22:15:25 15 Így szól az Úr, a Seregek JHVH-ja: **Menj el Sebna udvarmesterhez, a királyi palota gondnokához, és mondd: 16** Honnan vetted a jogot, vagy ki engedte meg neked, hogy itt készíts magadnak sírboltot? Magas helyen készítetted sírodat, sziklában

jelöltél ki magadnak hajlékot! **17** Pedig keményen megfog téged JHVH, és erős hajítással messzire elhajít. **18** Egy csomóba göngyöltve becsomagol, és **labdaként hajít egy igen tágas földre. Ott halsz meg, ott lesznek ragyogó szekereid, te, urad házának gyalázata!** **19** **Kivetlek tisztségedből, megfosztalak állásodtól.** **20** Azután Eljákimot, Hilkijjá fiát nevezem ki szolgálommá, **21** **palástodat rá adom, övedet rá erősítem, és neki adom hatalmat.** Ő viseli gondját Jeruzsálem lakóinak és Júda házának. **22** **Az ő vállára teszem Dávid palotájának kulcsát.** Amit kinyit, nem tudja bezárni senki, és amit bezár, nem tudja kinyitni senki. **23** **Szilárd helyre erősítem, mint valami szöveget.** Ott lesz a díszhely atyja házában. **24** **Órá aggatják atyja házának minden díszét, sarjadékait és ivadékait, minden apró edényt, tálakat és mindenféle korsót.** **25** De így szól a Seregek JHVH-ja: **Egyszer majd kilazul a szilárd helyre erősített szög, letörik és leesik. Összetörik a teher, amely rajta volt.** Megmondta JHVH.

Mivel ez egy duális prófécia, ezeknek a múltban lejátszódott eseményeknek lesz a végidőkben is egy beteljesedése. Hogy megértsük azt, hogy mi várható, először tisztában kell lenni az itt említett egyének tisztségével és szerepével. Sébna és Eljákim olyan történelmi személyiségek voltak, kiknek szerepe rámutatott arra, hogy **mit fognak tenni a végidőkben azok az egyének, akiket itt ők jelképeznek**, a végidők Sébnája és Eljákimja. Sébna a király után a második főrang volt, *a királyi ház főembere (vers 15)* Ezékiás betegségen idején *(vö. Ézsa. 38:1-gyel)*.

“Sébna volt az, aki ekkor **valójában vezette az országot**, és valószínű, hogy **a király engedélye nélkül** rendelt el olyan parancsokat, mint például a híres víz alagút építését... Továbbá lehetséges még az is, hogy titokban szövetségeseket és támogatókat keresett az Asszír-ellenes lázadáshoz. Ezekkel a cselekedetekkel **hütlenné** bizonyult a királlyal ellentétben, aki viszont hittel cselekedett. Ezenkívül bűnös volt még abban is, hogy rendkívüli luxusban élt akkor, amikor a nemzetet a háborúk csapásai szegénné tették” *(JFB New Commentary on the Whole Bible 920. old. kiemelés hozzáadva)*.

Az *Unger's Bible Handbook* magyarázata szerint Sébna egy „*büszke, világias életű zsarnok*” volt, aki „*ki lesz vágva a méltóságából...*” *(321.old kiemelés hozzáadva)*. Sébna Dávid trónjának kiárulója volt, aki a saját érdekei szerint cselekedett, nem a nemzet érdekében. Zsarnokoskodva magához ragadva azt, ami jog szerint nem járt volna neki. Az ország nagy gondokban szenvedett, míg ő luxusban és kirívó életmódban élt, amiért Isten kijelentette, hogy „*elveti a dicsőségének szekerét*”, mert gyalázatot hozott az ura házára. Büntetésből Isten lerántja magas posztjáról, és messze földre veti rabságba, ahol majd el is pusztul. A 20. vers Eljákimra tér. Eljákimra adják Sébna ruháját és a tőle elvett uralkodói jogot. Eljákim Jeruzsálem lakosainak atyja lesz, és Dávid trónjának gondviselője. A Biblia egyik legtitikozatosabb prófécijája – amely egyben egy végidőkre szóló prófécia is – a 22. versben található. Hogy ez a prófécia kettős, és így a végidőkre is szól, az látható a következő kijelentésből: „*az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit megnyit, senki be nem zárja, és a mit bezár, nem nyitja meg senki*”. Sébna és Eljákim tehát két, a végidőkben élő személyt jelenített meg előtípusként. Az idézet végső beteljesedése Krisztusra vonatkozik *(Isd. Jel. 3:7)*, vagyis ez egy messiási prófécia. Ezt több bibliai kommentár is megerősíti, ha nem is teljesen értik a részleteket.

Halley's Bible Handbook pl. ezt írja: „Eljácim pozíciójának felemelésében valószínűleg messiási utalás van” (296. old). *Lásd még Adam Clarke's Commentary* (242. old.). A „beverem őt, mint szeget erős helyre” összevethető *Zakariás 10:4*-gyel:

Zakariás 10:4 Közülök (Júdából) támad a szegletkő, közülök a szeg, közülök a harczi ív, közülök egyszersmind minden sarczoló.

A szegletkő természetesen Jézus Krisztus (*1Pét. 6:7*), a szeg pedig a megbízhatóság és a becsület jelképe (*JFB New Commentary on the Whole Bible*, 921. old.). „...és léssen **dicsőséges székül** az ő atyja házának; S reá függesztik atyja házának minden dicsőségét.”

Láthatóan ennek a végidőbeli Eljácimnak adatik majd meg az atyja házának minden dicsősége, és a dicsőséges trón. Ez egyedül csak Krisztusra vonatkozhat, mert Övé lesz a Dávid trónja dicsőségben és mindörökké, ettől az időtől kezdve (*Ésa. 9:7; Luk. 1:32*). Viszont ez a trón Sébnától lesz elvéve, aki valami módon kisajátította Dávid trónját önmagának. Ennek az eseménynek a végső beteljesedése valamikor a jövőben fog megtörténni, mert ma még a Dávid házából eredő angol királyi ház van uralmon. Vagyis ettől a Sébnától veszi majd el Eljácim az öltözetét és az uralmát (21.vers). Az „ama napon” kifejezés a bibliai próféciaokban mindig a végidők időszakát jelenti, vagyis Krisztus második eljövételének idejét.

Ha részletesen vizsgáljuk meg ezt a próféciát, néhány dolog feltűnik. A szeg, amely erős helyre veretett, „levágatják és leesik”. Hogyan lehetséges ez? Hiszen Krisztusra ezt mondják a próféciaik: „*Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett.*” Mi a magyarázat erre az ellentmondásra? A *Bullinger's Companion Bible* válasza: “Ez az idézet az eredeti, első beteljesedésre vonatkozik (20. vers. uo.), arra az időre, amikor az eredeti Sébna lett kivetve az uralmából. Ez a nap egyben Eljácim felmagasztalásának napja is” (958. oldal.).

De ismét a végidőkre szóló beteljesedésre térve: Sébna ül a trónon, és tudjuk azt, hogy Eljácim, értsd Jézus Krisztus, ősapjának, Dávidnak a trónjára fog kerülni, ez tehát azt jelenti, hogy ez az egyén a Dávid trónján fog ülni Izrael felett közvetlenül Krisztus visszajövele előtt!

Ennek a végidőkben fellépő Sébnának a kiléte ma még nem ismert. Vannak olyan spekulatív elemzések, miszerint Károly herceg fogja ezt a szerepet betölteni, bár ez nem valószínű az adott ismeretek alapján, hiszen Károly herceg maga is a dávidi királyi ág leszármazottja. A mai brit rendszert tekintetbe véve nagyobb a valószínűsége annak, hogy egy jövőidőbeli miniszterelnök vagy más tisztviselő („királyi palota gondnoka”) lesz az, aki a királyi háztól magához ragadja majd az uralmat. Annyi bizonyos, hogy ez az egyén a királyság és a parlament hatalmát megszünteti, saját magát teszi teljhatalmú uralkodóvá, és fontos szerepe lesz a nagy nyomorúságot elszenvedő Izrael teljes elbukásában. Ha a próféciaik eredeti beteljesedését vesszük alapul, akkor nyilvánvaló, hogy ő lesz az, aki eladja majd az országot Asszíriának (ma Németország) a királyság háta mögött, akik kénytelenek lesznek magukat alávetni a fenevad uralmának. Ez lesz Izraelnek a második nagy fogságba menetele. Hasonlóan őseikhez, az elbukásuk után Asszíriát fogják szolgálni (vö.

2.Kir. 17:3.). Ekkor lesz lerontva a trón (Ésa .22:19,25), mint az Jeremiás korában is megtörtént, és az uralkodóház ugyanúgy fogságba megy, mint Joákim idejében.

Az *Ésaiás 22-vel* párhuzamos, ugyanerre az időszakra vonatkozó prófécia, amelyek Efraimot (Britanniát) mint hervadó virágot jellemzik, és bemutatják azt, hogy mi fog az uralkodóikra eljönni, az *Ésaiás 28:1, 3, 14-19-es* idézetek.

Ésaiás 28:1-4 **1** Jaj a büszke koszorúnak, melyet Efraim részegei viselnek, és a hervadó virágnak, amely ékesen díszíti őket, akik bortól mámorosak a termékeny völgyre néző hegycsúcson! **2** Küldi már az Úr az erőset, a hatalmasat. Olyan, mint a jégverés, a tomboló orkán, mint a roppant, elsöprő vizek áradata: hatalma földre terít. **3** **Lábbal tiporják majd Efraim részegeinek büszke koszorúját,** **4** és úgy jár majd hervadó virága, mely ékesen díszíti a termékeny völgyre néző hegycsúcson, mint a korai füge gyümölcserés előtt: ha meglátja valaki, alig veszi kezébe, máris lenyeli.

Ésaiás 28:14-19 **14** Ezért halljátok az JHVH igéjét, ti csúfolódó emberek, akik uralkodtok ezen a népen Jeruzsálemben! **15** Ti ezt mondtátok: **Szövetséget kötöttünk a halállal, és egyezségre léptünk a holtak hazájával. Ha jön az elsöprő áradat, nem ér el bennünket, mert a hazugság lesz az oltalmunk, a hamisság a rejtekhelyünk.** **16** Ezért így szól az én Uram, JHVH: **A Sionra egy követ teszek le alapul, szilárd követ, drága sarokkővet alapul. Aki hisz, az nem menekül el!** **17** A törvényt zsinórmértékké teszem, és az igazságot mércévé. Jégeső söpri el az oltalmazó hazugságot, és víz árasztja el a rejtekhelyet. **18** **Felbomlik a halállal kötött szövetségetek, és nem marad meg egyezségetek a holtak hazájával.** Ha megjön az ostorozó áradat, elborít benneteket! **19** Valahányszor megjön, elragad benneteket. Mert megjön minden reggel, sőt nappal is, éjjel is. Akkor a folytonos rettegés majd megérteti veletek a kijelentést!

Mi is pontosan ez a halállal kötött szövetség, ami Efraim romlását okozza? Istentől való elfordulásuk, s abban való bizalmuk, hogy az ellenséges nemzetekkel megkötött szövetségek majd megóvják őket:

Hóseás 12:1-3 **1** Hazugsággal fordult hozzám Efraim, Izrael háza pedig alattomosan. De Júda még Isten útján jár, a szentek népe állhatatos. **2** **Efraim szelet hajszol, a keleti szelet úzi egész nap, hazugságot és erőszakot szaporít: szövetséget kötnek Asszíriával, és olajat visznek Egyiptomba.** **3** **Pere van az JHVH-nak Izráellel, megbünteti Jákóbot,** ahogy megérdemli, tettei szerint fizet meg neki.

A halállal kötött szövetség nem más, mint az Asszíriával megkötött szövetség, amely Izrael nemzeteinek csaknem teljes vesztét és pusztulását fogja okozni a jövőben is. Isten úgy bünteti meg őket, hogy pontosan azok a nemzetek fogják pusztulásukat okozni, akikkel szövetségre léptek. Az *Ésaiás 28.* így egy duális prófécia; a hogyan Isten AsszírIA által büntette meg, és vitte rabságba az ókori Izraelt, úgy a jövőben is az asszírok által fogja megbüntetni testi népét. A végidőkben azonban még nagyobb méretű lesz a pusztítás, és sokkal kegyetlenebb fogságba kerül Izrael háza, mint az ókorban (lásd a **Németség – AsszírIA, az Isten haragjának eszköze** című írást). Az akkorra lehanyatló angolszászok meg fogják kötni ezt a végzetes szövetséget, abban a hamis reményben, hogy: *“az ostorozó áradat ha jó, nem ér el minket” (Ésa. 28:15).* Azt remélik, hogy a

nagy nyomorúság vészidőszakát elkerülhetik a különböző szövetségek megkötésével és a politikai manőverezésekkel. Kissé hasonlóan talán ahhoz, mint amikor Winston Churchill a híres fehér papírt meglengette, és azt a kijelentését tette, hogy: „*Béke a mi korunkban!*”, Hitler mégis támadott, és a papírra vetett béke elkerülte Angliát. A különbség annyi, hogy az angolszászok Churchill idejében a születési jog áldásainak tetőfokán álltak, és viszonylagosan jóval magasabb moralitást képviseltek, mint ma. Akkor Isten győzelmet biztosított nekik, de a mai, morálisan teljesen elzüllött és szétkorhadt angolszász társadalmakat az ellenségeik kezére adja. A nagy nyomorúság, a tribuláció teljes erejével fogja sújtani az angolszász népeket és a többi izraelita törzset, beleértve Júdát is.

Jeremiás 30:4-7 **4** Ezeket az igéket jelentette ki JHVH Izraelről és Júdáról. **5** Így szól JHVH: Riadt lármát hallok, rettegés van, nincs békesség! **6** Kérdeztétek meg, néztek utána: szokott-e szülni férfiember? Miért látok ennyi férfit, ágyékára tett kézzel, mintha szülne? Miért vált minden arc fakósárgává? **7** Jaj, mert nagy nap lesz az, nincs hozzá fogható! **Nyomorúság ideje lesz az Jákóbnak**, de megszabadul belőle!

Miután beteljesedett Izraelen a születési jog minden áldása, vele a jólét és gazdagság, annak további megtartása már az egykor nekik megadott társadalmi és morális törvények betartásától függ. Ezek a nemzetek mára mind eltértek Isten törvényétől, és társadalmaik egészében nem fogadták el Krisztust és az Újszövetséget. Elvetik azt a szegletkövet, amelyről JHVH ezt mondja: *“...Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, a ki benne hisz, az nem fut!”* Az igaz bibliai hittel hívő keresztény izraeliták pedig az új, szellemi Izrael részévé lettek csakúgy, mint a pogányokból lett hívők is, ahol nincs különbség a testi származás alapján (1Kor.12:13). Bár a nagy nyomorúság iszonyatos csapásai őket is érinteni fogják (Jer.30:7; Mát.24:20) csakúgy, mint az egyházat (Mát.24:21-22; Dan.11:32-35; Jel:7:14), de: *”aki benne hisz az nem fut!”* Az izraelita nemzetek azonban egészében a fenevad fogságába kerülnek, amelyből csak Krisztus vezeti vissza őket visszatérésekor – egy új, az előzőnél jóval hatalmasabb exodusban – az Ábrahámnak megígért földre. A törvényt megtagadó népet figyelmeztette Isten:

5Mózes 28:36-37 **36** Elhurcoltat JHVH királyoddal együtt, akit magad fölé állítasz, olyan néphez, amelyet nem ismertél sem te, sem atyáid, és szolgálni fogsz ott más isteneknek, fának és kőnek. **37** Borzadva, példabeszédben, maró gúnnyal fognak emlegetni azok a népek, amelyekhez elhajt téged JHVH.

Hoseás 3:4-5 **4** Hosszú ideig élnek majd Izrael fiai is király és vezér nélkül, áldozat és szent oszlop nélkül, éfód és házibálvány nélkül. **5** Azután megtérnek Izrael fiai, keresni fogják Istenüket, JHVH-t és királyukat, Dávidot: remegve fordulnak az JHVH-hoz, az ő jóságához **az utolsó napokban**.

Ha ezeket az idézeteket összevetjük *Jeremiás 30*-cal és *Ezékiel 37*-tel, akkor tisztán látható, hogy mindezek a végidőkre vonatkoznak, és az egész Izrael házát érintik, nem csupán Júdát.

Isten megígérte Dávidnak, hogy az ő magja mindörökké fennmarad, de azt is, hogy ha utódai bűnbe esnek, akkor *“...megfenyítem őt emberi veszővel és emberek fiainak büntetésével”*. Isten

igazságosan megfeddi Izrael házát és Dávid utódait, szeretetből, mint az Atya, aki megfeddi a fiait, akiket szeret (*Zsid. 12:5-13*).

